

Branislav Petrović (1937):

IV

OTROŠTVO	Kje so lepotci z očmi ki VIDIJO?
ALI DRUGA	Kje so glave z jeziki polnimi stavkov?
PTICA O	Kje je tisti junak ki ima moč da umre,
STRAHOTAH	moč da umre, moč življenja?
	Tarna tlačan iz davnih časov.
	Bitka se bije.
	Sonce se ukvarja z neko svojo bolečino.
	Tarna tlačan.
	Car mu pije kri.
	Kje je zdaj car, kje je tlačan?

Nič mi ne preprečuje poslušati krikov nesrečnega tlačana. To se dogaja na Zemlji. To je biografija vsakega izmed nas. Biografija večnosti. Stojim v centru sveta. In zgoraj in spodaj, in na zahod in na vzhod, puščica neskončnosti edino je logično znamenje. Moja biografija je torej neskončna. Dolgo sem bil, neskončno dolgo, razbeljena masa. Potem se je zgodila eksplozija in postal sem razžarjena zemlja. Začel sem se ohlajati ves v ranah od potresov in vulkanov ko v časih druge svetovne vojne od garij. Potem sem začutil, da sem nadarjen in sem to izpričal z nastankom rastlinja. Potem se je povečalo moje trpljenje in nastale so živali. Opice, dinosavri, bizoni, gliste, krave, kenguruji. Potem mi je nenadoma prišlo na misel, da bi začudil cel kozmos — tako so nastali ljudje.

Počasi, Feničani, Egipčani, Bizantinci, Slovani, Vojne, Poplave, Bolezni, Katastrofe, dan za dnem...

»...tato sem se nekeka lepeka plelepeka spomladneka dne lodil jaz...«

Razumete, kako je to nedoumljivo in lepo: Rodi se človek, oči odpre, in vidi svet!

Dragan Kolundžija (1938):

JETNIK	Riješ zaprt v temno rožo novembra.
V ROŽI	Z odtrganega lista te oprezuje pes.
	Mimo tebe teče reka lobanj.
	Kalna pšenica poletja v tvojem snu diha.
	Riješ. Nobenega zvoka ni, ki bi te mogel zbuditi,
	da bi ti vzel beli pesek poletja iz očesa.
	Tvoje telo je v prostoru, kjer so stebila sončnic.
	Cvet je, zlat oblak prahu pod soncem.

Je velika groza in smrt, ki solze rojeva.
 V njem cvetejo breskve in se majhne jeseni vojskujejo.
 V njem rjovejo umazane zarje in beli veter pleše.
 Riješ. V roži, ki nima imena ne dojke,
 spi tvoje telo, tvoje roke mirujejo.
 Od nekod prihaja smrt. Veter strelja iz topa.
 Meso se potaplja v zrak, v gozdove, v trave.
 Iz tvojega telesa se toči žitna noč.

Adam Puslojić (1934):

1.

VESOLJA

Spremenil sem se v veselje!
 Je bilo to mogoče danes, sem bil to mogoče jaz?
 Senca v višavah, veselje, moja senca v višavah: niti podobna, niti
 podobna! Ni zgolj sijaj. Ni zgolj tema.
 Ni — sijaj in tema.
 Samo na najbližji veji ima ona še in še zvezd, da obsije samo sebe
 v meni. Vso!

4.

Povesi uročeni pogled!
 Umiri obžarjenost! Vse zvezde, ki jih vidiš kakor jaz, so samo m a j h -
 n a k l e t k a.
 A veselje z zvezdami in zvezdami in zvezdami ni tu in niti ene njegove
 zvezde nisva videla, niti ti niti jaz.
 Preostane, da raztreščiva te pozlačene palice! Da najdeva pa čeprav
 tudi najmanjšo luknjo.
 Toda tega ne moreva s pogledom ki z njim brskaš po zlatem prahu
 svoje kletke, govoreč: »Glej, zasledujem neskončnost!«
 Ta tvoja neskončnost ima toliko koncev.

Pesmi so prevedli: Ciril Zlobec (Vasko Popa, Miodrag Pavlović), Ka-
 jetan Kovič (Stevan Raičković), Veno Taufer (Ivan V. Lalić, Jovan Hristić,
 Branko Miljković, Vuk Krnjević, Ljubomir Simović, Borislav Radović,
 Branislav Petrović, Dragan Kolundžija, Adam Puslojić), Ivan Minatti (Hu-
 lein Tahmišćić, Božidar Timotijević). Spremno besedo je prevedel Braco
 Rotar.